

Γράμμα από ένα Κράτος που τρεκλίζει

του Jasper Bernes¹

Γραμμένο αρχικά για την ομάδα συζήτησης και εκδοτικό πρότζεκτ Stoff, που το μεταφράζει αυτή τη στιγμή στα Γαλλικά. Ευχαριστίες στον Zashia Bouzarrì και τους Endnotes για τη βοήθειά τους στην επιμέλεια.

Στις Ηνωμένες Πολιτείες το 2019 υπήρξε, ως επί το πλείστον, αδράνεια, ακόμα και σε σχέση με τα δικά τους μέτρα, ενώ ένα κύμα αγώνων απλωνόταν σε ολόκληρο τον πλανήτη, από το Σουδάν, την Αϊτή, το Χονγκ Κονγκ και ακόμα πιο πέρα. Η εκλογική εκστρατεία ενάντια στον πρόεδρο Τραμπ, ισχυρά συνδεδεμένη με τον ακούραστο Μπέρνι Σάντερς και τον φιλελεύθερο-δημοκρατικό σοσιαλισμό του, είχε ξεκινήσει όσο το δυνατόν νωρίτερα, αυτή τη φορά με ένα ιδεολογικό και πολιτικό μηχανισμό πιο καλά εναρμονισμένο με τις γενικά αποδεκτές ιδέες της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς. Όπως προέκυψε, ο αντι-τραμπισμός ήταν εύφορο έδαφος για να καλλιεργηθεί ο ενθουσιασμός για σοσιαλδημοκρατική μεταρρύθμιση, ιδιαίτερα όταν προσωποποιείται από τον στριφνό, αυστηρό Γερουσιαστή Σάντερς. Γινόμενοι χονδροειδώς υλιστές σχετικά με την παρούσα πολιτική στιγμή, η αυξημένη προσέλευση στις τοπικές εκλογές από αντι-Τραμπ εκλογικές περιφέρειες, κατέστησε εκ νέου δυνατόν να αναλάβουν οι σοσιαλδημοκράτες τη διοίκηση και να κερδίσουν μερικές μετριοπαθείς μεταρρυθμιστικές πρωτοβουλίες, ιδιαίτερα σε σχέση με κάποιες διατάξεις για τον ελάχιστο μισθό. Αν και ασήμαντες μακροπρόθεσμα, αυτές οι νίκες ήταν, παρ' όλα αυτά, ενδυναμωτικές για έναν κόσμο που ήταν συνηθισμένος να μην κερδίζει τίποτα. Εκεί που δεν εμφανίζονταν ουσιαστικές διαδρομές πολιτικής αμφισβήτησης, μορφές όπως η Alexandria Ocasio-Cortez, μια νέα, νεοεκλεγμένη στο Κογκρέσο γυναίκα από το Μπρονξ στη Νέα Υόρκη, κατάφεραν παρ' όλα αυτά να εκμαιεύσουν έναν διεστραμμένο ιδεαλισμό σχετικά με το τι θα μπορούσε να είναι σύντομα δυνατό, παρά, ή ίσως εξαιτίας, του ότι είχαν ελάχιστα να δείξουν γι' αυτό.

Ποτέ μέχρι τώρα στη ζωή μου δεν έχει εξατμιστεί μια πολιτική συγκυρία τόσο γρήγορα, τόσο ολοκληρωτικά. Έξι μήνες αργότερα, σχεδόν τίποτα από αυτήν δεν απέμεινε. Με μια πανδημία Covid-19 της οποίας το τεράστιο μέγεθος και η εντυπωσιακή κακοδιαχείριση δεν έχει όμοιο στον πλανήτη, με την πραγματική ανεργία κοντά στο 1/5 του εργαζόμενου πληθυσμού και ελάχιστα βελτιωνόμενη, με το 40% των ενοικιαστών να είναι αντιμέτωποι με την έξωση, και με έναν συνωμοσιολόγο αρνητή για Πρόεδρο, οι Ηνωμένες Πολιτείες καταρρέουν με ιλιγγιώδη ταχύτητα. Για το μεγαλύτερο διάστημα του καλοκαιριού, οι προεδρικές εκλογές του 2020, οι οποίες έξι μήνες πριν κυριαρχούσαν στους ειδησεογραφικούς κύκλους, θα έλεγε κανείς ότι θα μπορούσαν να γίνονται και στον Άρη. Στη θέση του Μπέρνι Σάντερς, του οποίου η εκστρατεία υπέκυψε σε μια “εν μια νυκτί” ανασυγκρότηση των κεντροαριστερών δυνάμεων και τα παθητικά αντανάκλαστα των πιστών ψηφοφόρων στις προκαταρκτικές εκλογές, ένα αφήγημα ουσιαστικά πολύ βαρετό για τον καθένα για να το ανακαλέσουμε, το Δημοκρατικό Κόμμα πρόσφερε ως πρωταθλητή του τον Joseph Biden, αντιπρόεδρο του Barack Obama, μόνιμο συνυποψήφιο, του οποίου η έλλειψη ελκυστικότητας ή οποιουδήποτε πολιτικού περιεχομένου θα σήμαινε, σε μια άλλη ιστορία, την καταστροφή του ετοιμόρροπου κόμματός του. Τώρα στέκεται με προοπτικές να κερδίσει τις εκλογές, όπως φαίνεται, χάρις απλά στο ότι είναι οποιοσδήποτε άλλος εκτός από τον Τραμπ.

Με άλλα λόγια, προς το παρόν οποιοσδήποτε θα μπορούσε να κερδίσει τον Τραμπ, οποιοσδήποτε θα μπορούσε να χάσει αν ήταν ο Τραμπ. Ο Biden “δεν είναι Τραμπ”, άδειο από οποιοδήποτε άλλο σημαντικό πολιτικό περιεχόμενο – η διαφορά που προσφέρει είναι εκμηδενιστικά μικρή. Η απάντησή του στην εξέγερση με μπροστάρηδες τους μαύρους που μόλις σάρωσε τη χώρα, στο πιο έντονο και με

¹ Στμ. Μεταφρασμένο από εδώ: https://endnotes.org.uk/other_texts/en/jasper-bernes-letter-from-a-tottering-state.

τη μεγαλύτερη διάρκεια κύμα ταραχών από τη δεκαετία του 1960, ήταν να προτείνει την επανεκπαίδευση των αστυνομικών ώστε να ακρωτηριάσουν αντί να σκοτώνουν, να πυροβολούν στα πόδια αντί στο στήθος. Σκοτώστε τους όλους ή αχρηστέψτε τα πόδια τους, αυτές είναι οι εναλλακτικές. Από την πλευρά του, ο Σάντερς όταν ρωτήθηκε σχετικά με τις εκκλήσεις να σταματήσει η χρηματοδότηση της αστυνομίας εν μέρει ή συνολικά, που πήγαζαν από τις ταραχές του Μαΐου και του Ιουνίου αλλά ενισχύθηκαν στη διάρκεια του καλοκαιριού, είπε ότι η αστυνομία χρειάζεται περισσότερους πόρους, όχι λιγότερους, μια μάλλον απότομη και νευρική δήλωση από ένα πρόσωπο που μόλις μερικούς μήνες πριν αποκαλούνταν πειστικά ως υποψήφιος ενός κοινωνικού κινήματος. Ξέρουμε τώρα ποιων κινήματων, και ποιων, είναι υποψήφιος.

Όταν γραφτεί η ιστορία αυτής της μακράς χρονιάς του 2020, η παρούσα εξέγερση θα ειπωθεί αναμφίβολα ως ένα κεφάλαιο στην οικοδόμηση ενός αντι-αστυνομικού κινήματος, του οποίου τα κύρια επεισόδια περιλαμβάνουν τις ταραχές για τον Oscar Grant το 2009-10 στο Oakland, στη συνέχεια της ταραχές στο Φέργκιουσον, τη Βαλτιμόρη και άλλες πόλεις το 2014 και το 2015, που μερικές φορές αναφέρονται ως Black Lives Matter (που είναι επίσης το όνομα ενός δικτύου ακτιβιστικών οργανώσεων που σχηματίστηκε εκείνο το διάστημα). Σήμερα, το σύνθημα εξακολούθησε να λειτουργεί ως η λέξη-κλειδί του κινήματος, ζωγραφισμένη σε χιλιάδες καλυμμένες βιτρίνες καταστημάτων και στη μέση των δρόμων, αλλά η αξίωση έχει αναπτυχθεί και από αυτήν το “κατάργηση της αστυνομίας” ή συχνότερα το “σταμάτημα της χρηματοδότησης της αστυνομίας” έχουν ξεπηδήσει ως η αποδεκτή κατευθυντήρια απαίτηση του κινήματος, κερδίζοντας τον χώρο που άλλοτε πιθανόν είχαν καταλάβει ασαφείς εκκλήσεις για δικαιοσύνη.

Υπάρχει μια καινούρια επιθετικότητα ή προδραστικότητα² στο παρόν κύμα που, όπως σημειώνει ο Joshua Clover, μπορεί να τη συλλάβει κανείς με μια απλή παρατήρηση. Το 2014-15, η εθνικοποίηση των ταραχών, η διάδοσή τους στις πόλεις πέρα από τα διάφορα συμβάντα που τις προκάλεσαν – στο Μιζούρι, τη Νέα Υόρκη και τη Βαλτιμόρη – συνέβαιναν πάντα σε μεταγενέστερο χρόνο, όταν είχε αποτύχει κάποια προσπάθεια να αποδοθεί δικαιοσύνη ή αποκατάσταση μέσα από τα δικαστήρια. Κανείς δεν περίμενε αυτή τη φορά για κάποια ετυμηγορία. Το βίντεο που κυκλοφόρησε, δείχνοντας τον αστυνομικό Derek Chauvin του αστυνομικής Διεύθυνσης της Μιννεάπολης, ο οποίος είναι λευκός, να πνίγει τον George Floyd, ο οποίος είναι μαύρος, ενώ ο δεύτερος παρακαλούσε για βοήθεια, φωνάζοντας “Δεν μπορώ να αναπνεύσω”, ήταν αρκετή ετυμηγορία. Πρέπει να σημειωθεί ότι ο 46χρονος Floyd συνελήφθη επειδή ο ταμίας ενός παντοπωλείου τον υποψιάστηκε ότι του είχε δώσει ένα πλαστό εικοσαδóλλαρο. “Απόπειρα πλαστογραφίας”, έτσι το αποκάλεσε ο αστυνομικός βάρδιας το βράδυ της 25ης Μαΐου, δίνοντάς μας μια γεύση του είδους της επιβολής του νόμου για ασήμαντα μικροαδικήματα ιδιοκτησίας που η αστυνομία της Μιννεάπολης διεξάγει εν μέσω μιας πανδημίας, στην αρχή της χειρότερης οικονομικής κρίσης που έχω δει μέχρι τώρα στη ζωή μου. Αυτό συνέβη, να σημειώσουμε επίσης, ακριβώς τη στιγμή που ο Τραμπ και μια πλειοψηφία κυβερνητών, απεγνωσμένων να γυρίσουν τον κόσμο πίσω στις δουλειές του, επέβαλαν μια χαλάρωση των μέτρων κοινωνικής απόστασης πολύ γρηγορότερα από το ιατρικά ενδεδειγμένο, κατασκευάζοντας ανοιχτά μια εξίσωση ανάμεσα στα κρούσματα του Covid-19, από τη μια πλευρά, και την οικονομική ανάπτυξη, από την άλλη. Δυο καμπύλες – ρυθμός θανάτων, ρυθμός ανάπτυξης – και ανάμεσά τους μια χοντροκομμένη σύγκλιση, ένα χονδροειδές μέτρο της αξίας μιας ζωής.

Την επόμενη μέρα, 26 Μαΐου, κόσμος συγκεντρώθηκε στο κατάστημα Cup Foods όπου σκοτώθηκε ο Floyd, και στη συνέχεια πορεύτηκε για δυόμιση μίλια στο αστυνομικό τμήμα στο οποίο δούλευαν ο Chauvin και οι άλλοι αστυνομικοί που εμπλέκονταν στη δολοφονία, συγκρουόμενος με την αστυνομία καθοδόν. Μέχρι τις 28 Μαΐου, αυτό το αστυνομικό τμήμα θα καιγόταν ολοσχερώς, μια εικόνα νίκης που έβαλε τη λέξη “κατάργηση” στα χείλη δεκάδων χιλιάδων και της έδωσε ένα συγκεκριμένο νόημα. Η αστυνομία εκκένωσε το τμήμα, με εντολή του Δημάρχου, και την ελπίδα ότι τα πνεύματα μπορεί να καταλαγιάσουν. Αντίθετα, οι διαδηλωτές το κατέλαβαν, απογυμνώνοντάς το από οποιονδήποτε χρήσιμο εξοπλισμό, και στη συνέχεια του έβαλαν φωτιά και κινήθηκαν προς το επόμενο αστυνομικό τμήμα το

2 Στμ. Στο πρωτότυπο: *proactivity*.

επόμενο βράδυ. Δράσεις αλληλεγγύης είχαν ξεκινήσει ήδη από τις 27 Μαΐου στο Λος Άντζελες, την Νέα Υόρκη, την Ατλάντα, το Λιούισβιλ, μέρη στα οποία πρόσφατες διαδηλώσεις ενάντια στις αστυνομικές δολοφονίες είχαν βρεθεί αντιμέτωπες με οχυρωμένες δυνάμεις. Τώρα, για παράδειγμα, στο Λιούισβιλ, κόσμος εξαγριωμένος με τη δολοφονία της Breonna Taylor από ειδικές δυνάμεις της αστυνομίας, που εκτελούσαν μια λανθασμένη, απροειδοποίητη επιδρομή στο διαμέρισμά της τον Μάρτιο, μπορούσαν να ενωθούν με το εθνικό κύμα και σ' αυτό το κύμα να βρουν αρκετή δύναμη για να σπάσουν αυτά τα μπλε τείχη.

Με ποσοτικούς όρους, αυτή η δύναμη είναι πραγματικά εντυπωσιακή. Δεν έχει υπάρξει ένα τέτοιο κύμα ταραχών τόσο ευρύ από την δολοφονία του Μάρτιν Λούθερ Κινγκ το 1968. Περισσότερες από εκατό μεγάλες και μικρές πόλεις γνώρισαν κάποιο είδος ταραχών από τα τέλη Μαΐου μέχρι τις αρχές Ιουνίου· μέχρι τις 3 Ιουνίου τουλάχιστον διακόσιες πόλεις είχαν επιβάλει μέτρα απαγόρευσης κυκλοφορίας, καθιστώντας πάνω από εκατό εκαμμύρια ανθρώπους υποψήφιους για σύλληψη επιτόπου μετά το σκοτεινιάσμα της μέρας. Κυβερνήτες σε 30 πολιτείες κινητοποίησαν πάνω από 24.000 μέλη της Εθνοφρουράς και στις αρχές του Ιουνίου πάνω από 11.000 άτομα είχαν συλληφθεί, ένας αριθμός που φαίνεται, συγκριτικά, μικρός και μπορεί να είναι ενδεικτικός περισσότερο από οτιδήποτε άλλο για το πόσο είχε αιφνιδιαστεί η αστυνομία στη διάρκεια του απόγειου των ταραχών. Για πρώτη φορά σε δεκαετίες, αστυνομικές δυνάμεις σε πόλεις όπως το Λος Άντζελες, η Νέα Υόρκη, το Σικάγο, τις οποίες πρέπει να δούμε σαν μικρούς στρατούς, αποδείχθηκαν ανεπαρκείς όσον αφορά τον έλεγχο του πλήθους. Το ποτάμι υπερχειλήσε τις όχθες του, καταστρέφοντας αστυνομικά οχήματα κατά δεκάδες. Χιλιάδες συγκρούστηκαν με τις Μυστικές Υπηρεσίες έξω από τον Λευκό Οίκο, ενώ οι φωτιές που έκαigan στα τριγύρω τετράγωνα έμοιαζαν να φέρνουν τον Τραμπ στο χείλος του να αναγκαστεί να εγκαταλείψει την πόλη. Ένα ελικόπτερο Black Hawk από την Εθνοφρουρά της Ουάσιγκτον, που αναφέρεται απευθείας στον Πρόεδρο, πετούσε επιδεικτικά και εκκωφαντικά κοντά στο πλήθος, θυμίζοντας στους εξεγερμένους, απλά για την περίπτωση που το ξεχνούσε κανείς, ότι μπορεί και, αν χρειαστεί, θα πυροβολήσει για να σκοτώσει κόσμο κατά δεκάδες.

Ως επί το πλείστον, όμως, η αστυνομία αναγκάστηκε να υποχωρήσει, να ανασυνταχθεί, να εστιάσει στην υπεράσπιση των αστυνομικών τμημάτων και τη συνοδεία των πυροσβεστικών οχημάτων. Και αυτό σήμαινε ότι δεν μπορούσαν πλέον να ρίξουν το μαγικό τους ξόρκι, δεν μπορούσαν πλέον να υπερασπιστούν τα νομικά δικαιώματα των ιδιοκτητών της ατομικής ιδιοκτησίας. Οι πλιατσικολόγοι έκαναν υπομονετικά τη δουλειά τους ξέροντας ότι οι πόλεις τους ανήκουν. Για να δώσουμε μερικά παραδείγματα: στην Φιλαδέλφεια, τουλάχιστον μια ομάδα τριγυρνούσε με ένα αμάξι ανατινάζοντας ATM και κλέβοντας τα χρήματά τους. Στο San Leandro, ένα προάστιο στα νότια του Όκλαντ, μια ομάδα μπήκε σε μια αντιπροσωπεία αυτοκινήτων Dodge και πέρασε ώρες δουλεύοντας με το χρηματοκιβώτιό της. Αργότερα έφυγαν με εβδομήντα αυτοκίνητα, αξίας άνω του 1,3 εκατομμυρίων δολλαρίων, συμπεριλαμβανομένων ενός αριθμού αυτοκινήτων "Hellcat" Dodge Challengers αξίας 90.000 δολλαρίων το καθένα. Στο Fairfield, άλλο ένα προάστιο στην Bay Area, κάποιος "επίταξε" ένα ανυψωτικό και το οδήγησε μέσα από την μπροστινή είσοδο ενός υπερκαταστήματος ηλεκτρονικών. Η "προαστιοποίηση" αυτών των ταραχών είναι αξιοσημείωτη – το San Leandro και το Fairfield είναι ως επί το πλείστον εργατικά προάστια, όπως το Φέργκιουσον, που έχουν προλεταριοποιηθεί και γίνε λιγότερο λευκά στις πρόσφατες δεκαετίες. Αλλά ταραχές έγιναν επίσης και σε πιο εύπορα προάστια και συνοικίες όπως το κοντινό σε μένα Walnut Creek, στο Beverly Hills στο Λος Άντζελες και το Buckhead στην Ατλάντα, όλες περιοχές που αρχικά δημιουργήθηκαν για να κρατούν την "πλέμπα" σε απόσταση ασφαλείας. Καμπάνιες στα κοινωνικά δίκτυα κατεύθυναν συγκεκριμένα τους ταραξίες να εστιάσουν την οργή τους σ' αυτές τις πιο λευκές, πλουσιότερες συνοικίες και τα πολυτελή εμπορικά καταστήματά τους, όπως έγινε και στις ταραχές το 2011 στο Λονδίνο.

Η αστυνομία φτάνει στην μεγαλύτερη επικινδυνότητά της όταν εξευτελίζεται, όταν χάνει, και καθώς έδινε τη μάχη για τον έλεγχο των πόλεων πυροβόλησε και σκότωσε τουλάχιστον τέσσερις ανθρώπους (σύμφωνα με τη δική της παραδοχή) ακρωτηριάζοντας και τραυματίζοντας σοβαρά αμέτρητους άλλους. Στο Όκλαντ, η πολιτειακή αστυνομία, στην προσπάθεια να ανακτήσει ένα από αυτά τα κλεμμένα Hellcats, πυροβόλησε ένα από τα οχήματα δεκάδες φορές, σκοτώνοντας τον 23χρονο Erik Salgado, και

τραυμάτισε την κοπέλα του, η οποία ήταν έγκυος και σαν αποτέλεσμα έχασε το μωρό της. Στο Vallejo, ένα άλλο προάστιο της Bay Area, η αστυνομία ανταποκρινόμενη σε μια αναφορά για πλιάτσικο σε ένα φαρμακείο έπεσε με το αμάξι πάνω στον 20χρονο Sean Monterrosa, ο οποίος έπεσε στα γόνατα για να αποφύγει να πυροβοληθεί. Η αστυνομία ισχυρίζεται ότι πέρασε κατά λάθος ένα τσεκούρι που κρατούσε για όπλο και τον σκότωσε, ρίχνοντας με τα μεγάλης ισχύος όπλα τους μέσα από το παρμπρίζ του οχήματός τους πριν καν αυτό σταματήσει. Στο Λιούισβιλ, αστυνομία και εθνοφρουρά που περιπολούσαν έναν δρόμο έκλεισαν τις κάμερες που έχουν πάνω τους και πυροβόλησαν ένα πλήθος, σκοτώνοντας τον David McAtee, που διατηρούσε έναν πάγκο ψησταριάς στη γωνιά αυτού του δρόμου. Αρκετά άτομα έχασαν ένα μάτι ή υπέστησαν σοβαρή διάσειση από πλαστικές σφαίρες, δακρυγόνα και άλλα βλήματα από βομβίδες: ένα δημοφιλές νήμα στο Twitter, που συλλέγει περιστατικά αστυνομικής βαναυσότητας στη διάρκεια της εξέγερσης, έχει περισσότερα από πεντακόσια βίντεο. Η εξέγερση έβγαλε πολλούς αστυνομικούς για πρώτη φορά στο πεδίο εναντίον των ταραξιών, με τη χρήση ενός όχι οικείου, λιγότερο θανατηφόρου εξοπλισμού, και αντιμέτωπους με έναν κόσμο που δικαιολογημένα τους μισεί και που κατέστησε αυτό το μίσος πολύ καθαρό. Το αποτέλεσμα ήταν υπέρμετρη, εμπαθής και εκδικητική βία.

Στους δρόμους, οι εξεγερμένοι είχαν να ανησυχούν όχι μόνο για τη βία από την πλευρά της αστυνομίας αλλά και από δεξιούς αυτόκλητους φρουρούς και δεξιές πολιτοφυλακές. Σε δημόσιες ομιλίες τις πρώτες μέρες της εξέγερσης, ο Τραμπ χρησιμοποίησε μια συγκαλυμμένη γλώσσα για να καλέσει τους υποστηρικτές του να παρέμβουν προς υποστήριξη της αστυνομίας, και αυτοί εισάκουσαν το κάλεσμα με φρικτό τρόπο. Τα αυτοκίνητα είναι τώρα το προτιμητέο όπλο καθώς λευκοί σουπρεματιστές και το ISIS έχουν δείξει στον κόσμο πόσο αποτελεσματικά μπορούν να χρησιμοποιηθούν. Λευκοί εθνικιστές και φασίστες συζητούσαν και έπαιζαν με την ιδέα να κατευθύνουν αυτοκίνητα κατά διαδηλωτών που έχουν μπλοκάρει δρόμους από το 2014, όταν η τακτική του αποκλεισμού αυτοκινητόδρομων έγινε δημοφιλής από τους διαδηλωτές του κινήματος Black Lives Matter. Όταν ο φασίστας James Alex Fields χτύπησε και σκότωσε την διαδηλώτρια Heather Heyer στους δρόμους του Charlottesville το 2017, αυτό προήγαγε εξαιρετικά το προφίλ αυτής της αντι-τακτικής και υπάρχουν πλέον δεκάδες αναφορές αυτοκινήτων που πέφτουν με ταχύτητα πάνω σε διαμαρτυρίες. Στο Bakersfield, ένας μαύρος, ο Robert Moore, χτυπήθηκε και σκοτώθηκε από ένα αμάξι σε έναν αποκλεισμό δρόμου. Ο οδηγός του αυτοκινήτου, καλυμμένος με ναζιστικά τατουάζ, αφέθηκε να φύγει χωρίς να συλληφθεί, γεγονός που αναμφίβολα θα συμβάλλει πολύ ώστε και άλλα οχήματα να πέφτουν με ταχύτητα πάνω σε πλήθη.

Η άνοδος του Τραμπ το 2016, μαζί με μια ευρύτερη λευκή εθνικιστική και νεοφασιστική αναζωπύρωση, ήταν από πολλές απόψεις μια άμεση απάντηση στο κίνημα Black Lives Matter της περιόδου 2014-15. Η επίκληση από τον Τραμπ, στην ομιλία της ορκωμοσίας του, ενός “Αμερικάνικου μακελειού” που ταλανίζει την ενδότερη πόλη είχε ως ένα, όχι ιδιαίτερα μυστικό, σημείο αναφοράς τη Βαλτιμόρη και το Φέργκιουσον και στην καρδιά του τον φόβο μιας μαύρης εξέγερσης, έστω κι αν οι Μουσουλμάνοι, και οι μετανάστες από το Μεξικό και την Κεντρική Αμερική ήταν συνήθως ο φανερός στόχος των αλαζονικών παραληρημάτων του. Η φασιστική, νατιβιστική αντίδραση χρειάστηκε, την πρώτη φορά, μερικά χρόνια για να αναπτυχθεί πλήρως, αλλά τώρα η μαύρη εξέγερση και ο νατιβισμός εναντίον των μαύρων είναι αντιμέτωποι πρόσωπο με πρόσωπο. Αυτό έχει ένα καθοριστικό αποτέλεσμα στον τακτικό χώρο στον οποίο αυτές οι εξεγέρσεις λαμβάνουν χώρα, καθώς όσοι συμμετέχουν πρέπει τώρα να περιμένουν τόσο τους πυροβολισμούς όσο και επιθέσεις με οχήματα.

Σημειώστε αυτό που έγινε στις αρχές Ιουνίου στο Σιάτλ. Εκεί, ως αποτέλεσμα της επιβολής της απαγόρευσης κυκλοφορίας και της ανάπτυξης της Εθνοφρουράς, ένας “αγανακτισμένος πολίτης” οδήγησε το αυτοκίνητό του πάνω στο πλήθος έξω από το Ανατολικό τμήμα της Αστυνομικής Διεύθυνσης του Σιάτλ. Καθώς κόσμος προσπαθούσε να τον τραβήξει βίαια από το αμάξι, αυτός πυροβόλησε έναν, βγήκε από το αμάξι κραδαίνοντας το όπλο του για να παραδοθεί στη συνέχεια στην αστυνομία που τον συνέλαβε. Ως αποτέλεσμα, το εξαγριωμένο πλήθος έφτασε σε μια τόσο πολεμική διάθεση που όλοι οι αστυνομικοί διατάχθηκαν να εγκαταλείψουν το αστυνομικό τμήμα, δίνοντας μια ακόμα εικόνα της ταπεινωμένης αστυνομίας να υποχωρεί από άλλο ένα από τα “ιερά” της. Αυτή τη φορά, κανείς δεν έβαλε φωτιά στο τμήμα, αλλά οχύρωσαν την γύρω περιοχή, ανακηρύσσοντάς την ως

την Αυτόνομη Ζώνη του Λόφου του Καπιτωλίου (*Capitol Hill Autonomous Zone, CHAZ*) δίνοντας ως λόγο για τα οδοφράγματα τον κίνδυνο της δεξιάς και αστυνομικής βίας. Οδοφράγματα με τα πορτοκαλί εμπόδια κατασκευών, κόντρα-πλακέ και κομμάτια τσιμέντου επιτηρούμενα από ένοπλους εξεγερμένους ήταν, το επιχείρημα βγαίνει εύκολα, το ελάχιστο επίπεδο αμυντικής βίας αναγκαίας όταν υπήρχαν φασίστες τριγύρω που έψαχναν για μια ευκαιρία να σκοτώσουν με ένα όπλο ή ένα αμάξι. Η οδοφραγμένη αυτόνομη ζώνη είχε μια συμπαγότητα που μόνο η αναγκαιότητα μπορούσε να της έχει δώσει.

Καθώς η εξέγερση άρχισε να ηρεμεί σε άλλες πόλεις, η εικόνα μαύρων ριζοσπαστών με όπλα σε οχυρώματα στο κέντρο του Σιάτλ είχε σαν αποτέλεσμα να τρελλαθούν τα συντηρητικά ΜΜΕ και, με τη σειρά του, ο Τραμπ, του οποίου τα εξαγριωμένα μηνύματα στο Twitter ως επί το πλείστον ακολουθούν αυτά που βλέπει στην τηλεόραση. Και οι δυο πλευρές της αναρχίας και της τάξης βρήκαν καλές δικαιολογίες για να μεγενθύνουν το ρήγμα που είχε εισαγάγει η Αυτόνομη Ζώνη – το Fox News είχε ρεπορτάζ από τα έξι αυτά τετράγωνα σαν να ήταν πραγματικά μια ξένη εδαφική περιοχή που είχε αποσχιστεί από τις Ηνωμένες Πολιτείες. Κατά συνέπεια, ο Τραμπ κήρυξε τον πόλεμο εναντίον της, ότι κι αν ήταν αυτή, με αποτέλεσμα να κάνει την περιοχή στόχο για κάθε τρελό λευκό σουπρεματιστή σε μια ακτίνα εκατοντάδων μιλίων (η περιοχή στον Βορειοδυτικό Ειρηνικό έχει αρκετούς από αυτούς). Υπήρχαν πολλοί πυροβολισμοί και επιθέσεις με αμάξια στην ή κοντά στην Αυτόνομη Ζώνη τις επόμενες λίγες νύχτες και εβδομάδες, και παρ' όλο που οι περιστάσεις είναι αδιευκρίνιστες, λευκοί σουπρεματιστές φαίνεται να εμπλέκονται σε μερικά από αυτά τα περιστατικά.

Μπορεί να αποδειχτεί δύσκολο να πει κανείς τι συμβαίνει, για να πούμε το λιγότερο, ιδιαίτερα για όσους προσπαθούν να παρακολουθήσουν τα πράγματα από μακριά. Οι εμπορικοί πάροχοι ειδήσεων, που κατέστησαν εύθραυστοι από κύματα απολύσεων ενόψει διαφημιστικών εσόδων που μειώνονται και αντιμέτωποι με μια πληθώρα σημαντικών ιστοριών (πανδημία, οικονομική κατάρρευση, εξέγερση) συχνά έχουν λίγες χρήσιμες πληροφορίες και άφησαν εκτός ρεπορτάζ το μεγαλύτερο μέρος των ταραχών. Αντίθετα, οι συμμετέχοντες και όσοι βρίσκονταν κοντά, έπεσαν στις εφαρμογές μηνυμάτων και στα κοινωνικά δίκτυα, όπου πραγματική πληροφόρηση για το τι συνέβαινε μπορούσε να βρεθεί, μαζί με κάθε είδος επίμονης συνωμοσιολογίας και φημών. Οι πιο συνηθισμένες, δύσκολο να ελεγχθούν, φήμες αφορούν την παρουσία λευκών κακοποιών – είτε λευκών αναρχικών που κόβουν βόλτες με κλεμένα αμάξια, είτε λευκούς ασφαλίτες που συμπεριφέρονται σαν ταραξίες με σκοπό να κηλιδώσουν κατά τα άλλα ειρηνικές δράσεις ή δόλια προπλάσματα πολιτοφυλακών που ψάχνονταν για να ξεκινήσουν έναν φυλετικό πόλεμο. Η τελευταία φήμη έχει την προέλευσή της σε κάτι αληθινό, μια άτυπη πολιτοφυλακή οργανωμένη κυρίως μέσω μιμιδίων, αυτοαποκαλούμενη ως *Boogaloo Boys*³, που έγινε ορατή σε εθνικό επίπεδο ακολουθώντας σαν ουρά τις λεγόμενες διαμαρτυρίες “Reopen” στις αρχές Μαΐου, όταν συμμορίες ένοπλων οικονομικά κατεστραμμένων μικροεπιχειρηματιών ιδιοκτητών εισέβαλαν σε νομοθετικά σώματα στις μεσοδυτικές Ηνωμένες Πολιτείες απαιτώντας την χαλάρωση των μέτρων κοινωνικής απόστασης για τον Covid-19. Όταν ξεκίνησαν οι ταραχές για τον George Floyd, οι *Boogaloo Boys*, φορώντας χαβανέζικα πουκάμισα, για λόγους που μόνο αλλόκοτα μιμίδια μπορούν να εξηγήσουν, εμφανίστηκαν ως συμμετέχοντες σε ένδειξη, κατά τα φαινόμενα, αλληλεγγύης, ενωνόμενοι στην μάχη εναντίον της κοινής τυραννίας της αστυνομίας. Όμως, τα κίνητρά τους δεν ήταν πειστικά. Ένας φίλος που ζει κοντά σε μια πόλη στις Μεσοδυτικές πολιτείες, περιγράφει τουλάχιστον τρεις ομάδες που έφεραν όπλα εκτός από την αστυνομία – τους *boogalooos*, ένα παρακλάδι του *New Black Panther Party* και ένα αναρχικό κλαμπ όπλων, για να μην αναφέρουμε τους αρκετούς συμμετέχοντες που ήταν οπλισμένοι έτσι απλά. Σ' αυτή την περίπτωση οι *boogalooos* αντιμετώπιστηκαν και, όπως μου λέει ένας φίλος, τους ζητήθηκε να φωνάξουν το σύνθημα “Black Lives Matter”. Συμφώνησαν και τους επιτράπηκε να μείνουν. Σε άλλες περιπτώσεις, όμως, οι *boogalooos* αρνήθηκαν να φωνάξουν το σύνθημα και εκδιώχτηκαν.

³ Στμ. *Boogaloo boys*, οι ακόλουθοι του κινήματος *boogaloo*, ενός χαλαρά οργανωμένου ακροδεξιού, αντικυβερνητικού πολιτικού κινήματος στις ΗΠΑ, που συχνά περιγράφεται και ως πολιτοφυλακή. Η ονομασία προέρχεται από τη λέξη *boogaloo* με την οποία οι οπαδοί του κινήματος αποκαλούν τον δεύτερο Αμερικανικό εμφύλιο πόλεμο για τον οποίο, όπως δηλώνουν, προετοιμάζονται ή προσπαθούν να προκαλέσουν.

Στη Μιννεάπολη, μερικοί από αυτούς τους οπλοφόρους boogaloo πήραν θέσεις μπροστά από μαγαζιά όταν άρχισαν οι λεηλασίες, λειτουργώντας ως άτυπη ασφάλεια, όπως έκαναν και μερικές ομάδες μαύρων πολιτοφυλακής. Ένα σκανάρισμα οποιασδήποτε από αυτές τις ομάδες στις οποίες μαζεύονται αυτοί οι επίδοξοι ήρωες με τα λουλουδάτα πουκάμισα, δείχνει ότι πολλοί μισούν το κράτος κυρίως επειδή αποτρέπει το ξέσπασμα ενός, όπως θεωρούν, ευεργετικού φυλετικού πολέμου. Αν και αυτοί οι οπλοφόροι άντρες είναι κλόουν, δεν είναι για να τους πάρει κανείς εντελώς αφήφιστα. Στο Όκλαντ, την πρώτη βραδιά των ταραχών, κι ενώ κόσμος έσπαζε το ομοσπονδιακό κτίριο, δυο άντρες εμπνευσμένοι από τους boogaloo σε ένα λευκό φορτηγάκι οδήγησαν αργά σε μια διασταύρωση, πυροβολώντας δύο από τους φρουρούς στο μπροστινό μέρος του κτιρίου, σκοτώνοντας τον έναν. Η παρουσία τέτοιων επικίνδυνων ψευτο-συμμάχων προκαλεί νευρική κατάσταση σε πολύ κόσμο για πραγματικούς λόγους, αλλά πιο επικίνδυνοι ίσως είναι οι λευκοί εθνικιστές και φασίστες που δεν έχουν κανένα πρόσχημα ουδετερότητας: δεκάδες άνθρωποι έχουν πυροβοληθεί και δεχτεί επιθέσεις κοντά στον τόπο των διαμαρτυριών και με δεδομένο το χάος και την ομίχλη της εξέγερσης, φασίστες ξεκάθαρα σκοτώνουν κόσμο χωρίς να υποστούν τίποτα γι' αυτό.

Το αποτέλεσμα είναι μια γενική ανησυχία για την παρουσία λευκών στις ταραχές, και μια εμμονή με τη φιγούρα του “λευκού αναρχικού”, συνήθως παρόντος είτε ρητορικά είτε πραγματικά στις ταραχές ενάντια στην αστυνομία στον 21ο αιώνα. Μερικές φορές οι υποτιθέμενα λευκοί πρωτοστάτες των φωτιών και των σπασιμάτων τζαμαριών θεωρούνται ότι είναι προβοκάτορες που δουλεύουν για την αστυνομία ή μερικές φορές είναι απλά μηδενιστές ανόητοι που γυρνάνε με κλεμμένα αμάξια αλλά πάντα η υπόθεση που υπάρχει στο υπόβαθρο είναι ότι οι διάφορες τακτικές μπορούν να ταξινομηθούν σύμφωνα με τη φυλή, και ότι επειδή η ζημιά στις ιδιοκτησίες ή η βία είναι κακό πράγμα, τότε οι καλοί άνθρωποι της “σωστής” φυλής δεν θα μπορούσε να είναι υπεύθυνοι. Το πρωί μετά το κάψιμο του 3ου αστυνομικού τμήματος στη Μιννεάπολη, δεκάδες χιλιάδες άνθρωποι κυκλοφόρησαν διαδίκτυακά την εικόνα ενός ψηλού λευκού, καλυμμένου από την κορφή ως τα νύχια στα μαύρα, να σπάζει όλες τις τζαμαρίες σε ένα κατάστημα AutoZone (κατάστημα με ανταλλακτικά αυτοκινήτων). Προέβαλαν διάφορα επιχειρήματα για το ότι πρέπει να είναι μπάτσος (ήταν μεγαλόσωμος, είπαν, και φορούσε μαύρα, και χοντρά παπούτσια, ακριβώς όπως ένας μπάτσος). Περίπου δυο βδομάδες αργότερα, στην Ατλάντα, ήδη σημείο έντασης και υπό κατοχή από την Εθνοφρουρά, η αστυνομία σκότωσε τον Rayshard Brooks, έναν μαύρο που κοιμόταν στο αυτοκίνητό του σε ένα πάρκινγκ των Wendy's. Μετά τη συγκέντρωση εξεγερμένων στο φαστ-φουντ το επόμενο βράδυ, το οποίο και έκαψαν, ένας τύπος που μετέδιδε ζωντανά στο διαδίκτυο, από έναν ύποπτο λογαριασμό, κυκλοφόρησε ένα βίντεο με μια λευκή γυναίκα την οποία ταυτοποιούσαν ως το άτομο που άναψε τη φωτιά. “Δείτε αυτό το λευκό κορίτσι”, είπε το άτομο που βιντεοσκοπούσε. “Κοιτάξτε αυτό το λευκό κορίτσι που προσπαθεί να κάψει το Wendy's. Δεν είμαστε εμείς αυτό”. Μερικές μέρες αργότερα, με βάση αυτό το βίντεο, η αστυνομία συνέλαβε την λευκή φίλη του Rayshard Brooks, την Natalie White, η οποία τώρα αντιμετωπίζει κατηγορίες σε βαθμό κακουργήματος για εμπρησμό για την υποτιθέμενη συμμετοχή της σε αυτό που ήταν, σύμφωνα με μια αξιολογημένη απόδοση του συμβάντος, μια “κοινή προσπάθεια”.

Ακόμα και ο Τραμπ συστρατεύτηκε με αυτόν το δημόσιο λόγο φυλετικού “φαρέματος”, προσφέροντας έτσι μια ανίερη συμμαχία, όσο σύντομη κι αν ήταν, ανάμεσα στον ρεβανσιστή πρόεδρό μας, λευκούς μεσοαστούς φιλελεύθερους και ακτιβιστές διαχειριστές διαμαρτυριών, που όλοι τους βρήκαν πολύ βολικό το να κυκλοφορούν φωτογραφίες κατά τα άλλα ειρηνικών μαύρων διαδηλωτών να “διαφθείρονται” από λευκούς αναρχικούς. Οι ομοσπονδιακές δυνάμεις εποβολής του νόμου, καθοδηγούμενες από τις αναρτημένες μανίες του Τραμπ στο Twitter, εστίασαν έντονα στους “Antifa”, έναν προσδιορισμό που αυτοί και τα MME συνέχισαν να “χτίζουν” μέχρι το σημείο μιας βασικής, τυπικά οργανωμένης τρομοκρατικής ομάδας, εκεί που δεν υπάρχει τίποτα τέτοιο. Εν πάσει περιπτώσει, ο πραγματικά υπάρχων αντιφασισμός, προεξάρχων μετά την εκλογή του Τραμπ πριν από τρία χρόνια, ελάχιστο ρόλο έπαιξε στην καθοδήγηση ή στην οργάνωση των γεγονότων αυτού του καλοκαιριού, και οι αυτή τη στιγμή πολυάριθμες ανοιχτές έρευνες θα έχουν σαν αποτέλεσμα ένα διάσπαρτο, μάλλον, σύνολο από ασύνδετες καταδίκες και όχι την μεγάλη συνωμοσία που οι Τραμπ απαιτεί ως ένα αφήγημα κινητοποίησης κόσμου. Η πλήρης δύναμη του ομοσπονδιακού νόμου χρησιμοποιήθηκε στις ταραχές

αυτές, και πολλά αδικήματα, που σε άλλη περίπτωση θα είχαν διωχθεί σε πολιτειακό επίπεδο, στο οποίο οι ποινές και οι επιβαρύνσεις τους είναι χαμηλότερες, απαγγέλλονται τώρα ως ομοσπονδιακά κακουργήματα. Υπάρχουν δεκάδες που αντιμετωπίζουν δεκαετίες στη φυλακή, ακόμα και ισόβιες ποινές, για πράγματα όπως χρήση μολότωφ εναντίον ενός άδειου αστυνομικού οχήματος. Ο Τραμπ, ως επίδοξος φασίστας, βρήκε επιτέλους την αριστεριστική απειλή ενάντια στην οποία μπορεί πειστικά να παίξει τον Μουσολίνι, και τώρα δίνει ομιλίες με μακρείς καταλόγους των εχθρών του κράτους: “αναρχικοί, υποκινητές, πλιατσικολόγοι”.

Εξαιτίας του εύρους και της ταχύτητας της εξέγερσης, που κατέκλυσε ήδη υπερφορτωμένα κυκλώματα, δεν υπάρχει κάποιο σημείο στο οποίο να έχουν συγκεντρωθεί τα ονόματα αυτών που πέθαναν ή τραυματίστηκαν σοβαρά, ούτε συνολική ανάλυση για το ποιοι συνελήφθησαν και γιατί ούτε κεντρικό “αποθετήριο” πληροφοριών σχετικά με αυτούς που αντιμετωπίζουν σοβαρές κατηγορίες σε ομοσπονδιακό επίπεδο. Είναι, συνεπώς, δύσκολο να αντικρούσει κανείς γρήγορα και εύκολα φανταστικούς ισχυρισμούς για “εξωτερικούς” υποκινητές ή την φυλετική σύνθεση του πλήθους, ιδιαίτερα όταν μιλάει κανείς για δεκάδες ταραχών και όχι μία ή δύο. Εκεί που ειδησεογραφικοί οργανισμοί παρείχαν κάποια λίστα για τους συλληφθέντες, συνήθως ανταποκρινόμενοι στον ισχυρισμό ενός δημάρχου ή κυβερνήτη ότι οι συλληφθέντες ήταν όλοι κάτοικοι άλλων πολιτειών, αυτό δεν ήταν τεκμηριωμένο. Από πληροφορίες που έγιναν διαθέσιμες σχετικά με συλλήψεις, μπορούμε να βρούμε επιβεβαιωμένο αυτό που παρατήρησα και αυτό που πολλοί από τους παρόντες θα σας πουν: αυτές ήταν πολυφυλετικές ταραχές, σε πολλά σημεία με μαύρη πλειοψηφία, σε μεγάλο βαθμό από νεολαία στην ηλικία των λυκειόπαιδων – με άλλα λόγια ακριβώς αυτούς που θα περίμενε κανείς αν φανταζόταν μια πλατιά αντιμπασιική εξέγερση από οποιονδήποτε είχε έναν σοβαρό λόγο να μισεί την αστυνομία και είχε υποστεί τη βία της πανδημίας και της οικονομικής κατάρρευσης πιο άμεσα. Μιλώντας στο *The New Yorker* σχετικά με το κάψιμο των Wendy’s, ο Marty X επιβεβαιώνει λίγο-πολύ: “Δεν πρόκειται να πιστώσω κάτι στους λευκούς. Οι μαύροι ήταν πολύ θυμωμένοι. Ήμασταν οργανωμένοι. Υπήρχε μια εξουδετέρωσης βομβών μέσα στην επανάσταση. Είχαν πυροτεχνήματα – που τα χρησιμοποιούσαν για να δώσουν σήμα ότι ερχόταν η αστυνομία, πού να συναντηθούν. Υπήρχαν επίσης ομάδες για την αντιμετώπιση των drone από άλλα μέρη του κόσμου: Βενεζουέλα, Σηάτλ, Μιννεάπολη. “Ομάδες εδάφους”⁴, μοιραζόμενες το γκόσπελ για την αποχρηματοδότηση της αστυνομίας. Είδα λείζερ αρκετά μεγάλα για να στρέψουν τηλεσκόπια πάνω στα drone, διακόπτοντας το υλικό που μάζευαν”.

Δεν χρειάζεται καμμιά συνωμοσία για να εξηγήσουμε γιατί ένα λευκό άτομο που σπάζει το παράθυρο ενός αστυνομικού οχήματος σε μια από αυτές τις εξεγέρσεις-ξεσπάσματα είναι κάτι καλό, όπως είναι μια ιστορία τραυματισμού ή προσβολής από την αστυνομία, όπως είναι μια γενική απελπισία και οργή στον καιρό μιας πανδημίας και μιας οικονομικής κρίσης. Η ηγεσία στις ταραχές είναι κάτι παραπάνω από άτομα, που έσπασαν αυτό ή εκείνο το τζάμι ή οδήγησαν την πορεία στον αυτοκινητόδρομο – αυτές ήταν ταραχές καθοδηγούμενες από μαύρους με μια έννοια πέρα από το προσωπικό: κατευθύνονταν από μαύρη θλίψη, μαύρες φωνές, μαύρες ιδέες, όπως πιστοποιούν ακόμα οι “τοιχογραφίες” από σπρέι πάνω στα κόντρα-πλακέ που καλύπτουν τις σπασμένες βιτρίνες στο κέντρο δεκάδων πόλεων.

Αυτό που είναι βέβαιο, παρά τα ψεύδη των φημών, είναι ότι η ευκολία με την οποία σχολιαστές στις ΗΠΑ ταξινομούν τα γεγονότα σύμφωνα με τη φυλετική “στενογραφία” μιλά για βαθιά διαχωρισμένες πολιτικά κοινότητες, μεταξύ των οποίων μπορεί να ριζώσουν κάθε είδους αυτο-ενισχυόμενων φαντασιακών αφηγήσεων. Παρ’ όλα αυτά, καθώς μαχητικές δυνάμεις έχουν βρει τρόπους να προχωρήσουν τον Ιούνιο, τον Ιούλιο και τώρα τον Αύγουστο, έχουν προσπαθήσει να κάνουν γνωστό ποιες είναι και τι πιστεύουν γι’ αυτούς που είναι διατεθειμένοι να σταματήσουν και να διαβάσουν αυτό που έχει γίνει γκράφιτι στους τοίχους. Μετά την πρώτη έκρηξη στα μέσα Ιουνίου, αυτή η δουλειά ξεκαθαρίσματος κυριάρχησε, και οι ταραχές στράφηκαν με συγκεκριμένη εστίαση προς δράσεις εικονοκλασίας, αρχίζοντας με τα αγάλματα της Συνομοσπονδίας στον Νότο και στη συνέχεια στρεφόμενες σε άλλα παραδείγματα μνημειακής λευκής υπεροχής.

⁴ Στμ. Στο πρωτότυπο: *boots on the ground*, ένας σχετικά πρόσφατος ιδιωτισμός που αναφέρεται σε μονάδες εδάφους ενεργές με φυσική παρουσία στο πλαίσιο μιας στρατιωτικής επιχείρησης.

Στο Σαν Φρανσίσκο, για παράδειγμα, πολύ μακριά από το θέατρο του Εμφυλίου Πολέμου, τα πάρκα και οι πλατείες είναι διάστικτα, αντίθετα, με μνημεία αφιερωμένα στον ισπανικό αποικισμό και την μέτεπειτα εγκατάσταση των Άγγλων. Όταν άρχισαν να πέφτουν αγάλματα σε άλλες πόλεις στις αρχές του Ιουνίου, η δήμος έσπευσε προληπτικά να κατεβάσει το 4 μέτρων ύψους άγαλμα του Χριστόφορου Κολόμβου στο North Beach, μετά από πληροφορίες που έλαβε ότι θα αποτελούσε στόχο μιας πορείας. Παρ' όλα αυτά, εικονοκλαστική νεολαία πήγε στο Golden Gate Park και κατέβασε το μεγάλο άγαλμα αφιερωμένο στον Junípero Serra, τον Φραγκισκανό μοναχό του 18ου αιώνα του οποίου το αρχιπέλαγος από φυλακές και στρατιωτικά οχυρά σε ολόκληρο το μήκος των ακτών της Καλοφόρνιας, όπου αυτόχθονες κρατούμενοι από δεκάδες φυλακές βασανίζονταν και σκλαβώνονταν, σχηματίζει το αρχιτεκτονικό υπόδειγμα για τους περισσότερους θεσμούς της πολιτείας. Στη συνέχεια, όμως, κατέβασαν ένα άγαλμα του Ulysses S. Grant, του στρατιωτικού ηγέτη της Ένωσης που νίκησε τον Στρατηγό Robert E. Lee, βάζοντας τέλος στον Εμφύλιο Πόλεμο και ο οποίος, τέσσερα χρόνια αργότερα, ως Πρόεδρος, επέβαλε την Ανοικοδόμηση του Νότου, κατέστειλε την Κου Κλουξ Κλαν και πίεσε για το πέρασμα της 14ης Τροπολογίας (η οποία έδωσε ρητά ίση προστασία κάτω από τον νόμο στους απελεύθερους σκλάβους). Άνοιξε, επίσης, ανηλεώς, την αμερικάνικη Δύση για εποικισμό, κηρύσσοντας ουσιαστικά τον πόλεμο στις φυλές και έθνη των Πεδιάδων και της μακρινής Δύσης.

Όταν οι φιλελεύθεροι σχολιαστές βρίσκουν αμαθή, μηδενιστική υπερβολή, που καταστρέφει πράγματα χωρίς εκτίμηση του ιστορικού νοήματος, συχνά παραβλέπουν την ενεργή σκέψη του κινήματος, που αναπτύσσεται επί τόπου. Στο Σαν Φρανσίσκο, το πλήθος που γκρέμισε αγάλματα που δεν έχουν σχέση με τη Συνομοσπονδία, του Ulysses Grant, του Francis Scott Key, και άλλων, πρόσφερε ρητή δικαιολόγηση, βάζοντας ταμπέλες στην βάση με επεξηγηματικά επίθετα, καθώς αυτοί που παρακολουθούσαν ή περνούσαν από κει είχαν αντίλογο για τα σχετικά σημεία. Αρνούμενοι την μνημειοποίηση της βίας των εποίκων και της δουλείας στις φυτείες που αφθονεί, κάνοντας συνδέσεις που η δημόσια ιστορία δεν θα κάνει, ανάμεσα στην σκλαβιά στον Νότο και τον εποικισμό της Δύσης, παρά τις συγκρούσεις μεταξύ των φραξιών της άρχουσας τάξης που εμπλέκονται και στα δύο, τέτοιες δράσεις στήνουν την ιστορία των ΗΠΑ όρθια στα πόδια της και την συναισθηματική μυθολογία στο κεφάλι της. Συνδέουν, επίσης, στην μνήμη, και σηκώνουν λάβαρα για τις δυο πιο σημαντικές πολιτικές στιγμές της δεκαετίας του 2010, που μπορούμε να τις ονομάσουμε, μετωνυμικά, Ferguson και Standing Rock, η πρώτη η καθορίζουσα στιγμή του ακολουθίας του κινήματος Black Lives Matter πριν το 2020 και η δεύτερη αναφερόμενη στον αγώνα των ακτιβιστών Σιου στη Ντακότα και άλλων ενάντια στον αγωγό Dakota Access Pipeline, αγώνας που στόχευσε άμεσα τις υποδομές του οικοκτόνου καπιταλισμού.

Ο Τραμπ ενίσχυσε αυτές τις συνδέσεις. Η απάντησή του στο κύμα του γκρεμίσματος αγαλμάτων ήταν να οργανώσει μια πορεία στο Mt. Rushmore στο Black Hills, τον ιερό τόπο των Σιου που έχει παραμορφωθεί από τις γιγαντιαίες προτομές των προέδρων Washington, Jefferson, Lincoln, και Roosevelt. Σε αντίδραση, αυτόχθονες διαδηλωτές μπλοκάριασαν την είσοδο στην τοποθεσία, συγκρουόμενοι με την αστυνομία και, τελικά, την Εθνοφρουρά. Τα ένστικτα του Τραμπ σ' αυτή την περίπτωση, όπως και παντού, παρέχουν το ηθικό περιτύλιγμα για το κίνημα, εδραιώνοντας μια συνέχεια εκεί που μπορεί να μην υπάρχει καμμία. Και κάνοντάς το αυτό, συγκεντρώνει προς τον ίδιο και την ομοσπονδιακή κυβέρνηση έναν ανταγωνισμό που οποίος θα μπορούσε να είχε μείνει διάσπαρτος.

Και υπάρχει το πιο πρόσφατο, ξεκάθαρα, επεισόδιο του κινήματος, που ξεδιπλώνεται στην πόλη του Πόρτλαντ από τις 4 Ιουλίου και μετά. Το Πόρτλαντ είναι μάρτυρας μερικών από τις πιο έντονες συγκρούσεις μεταξύ φασιστών και αντιφασιστών τις χρονιές μετά το 2016. Ως απάντηση σ' αυτούς τους "αδιάλλακτους ταραξίες", πολλοί από τους οποίους έχουν χρόνια εμπειρίας μαχόμενοι ενάντια στα Proud Boys και άλλες ομάδες της alt-right, ο Τραμπ έστησε στα γρήγορα μια καινούρια, εθνική αστυνομική δύναμη καταστολής από τις πιο πιστές σ' αυτόν ομοσπονδιακές υπηρεσίες επιβολής του νόμου, ιδιαίτερα την Συνοριοφυλακή (Border Patrol). Στις Ηνωμένες Πολιτείες, η διαίρεση των εξουσιών μεταξύ της ομοσπονδιακής κυβέρνησης και τις πολιτείες σημαίνει ότι η επιβολή του νόμου στον δρόμο πέφτει στους δημάρχους και τους κυβερνήτες των πολιτειών, όχι στην ομοσπονδιακή

κυβέρνηση. Εθνικές αστυνομικές δυνάμεις, όπως αυτές που επιβλέπονται από το Υπουργείο Δικαιοσύνης και το Υπουργείο Εσωτερικής Ασφάλειας, έχουν ειδική δικαιοδοσία. Ερευνούν συγκεκριμένα αδικήματα, αστυνομεύουν τα σύνορα ή συλλαμβάνουν φοροφυγάδες. Όμως, σε απάντηση στις ταραχές, ο Τραμπ έχει δημιουργήσει, μέσω των Υπουργείων Δικαιοσύνης και Εσωτερικής Ασφάλειας, μια “παντός σκοπού” ομοσπονδιακή δύναμη MAT, συγκροτούμενη ως επί το πλείστον από αστυνομικούς της υπηρεσίας συνόρων και τελωνείων (Customs and Border Patrol) και της ομοσπονδιακής αστυνομίας (US Marshals) που μπορεί, αν χρειαστεί, να πάρει εντολές απευθείας από τον Λευκό Οίκο. Τον Ιούλιο, κατέλαβαν τους δρόμους του Πόρτλαντ, ενάντια στη θέληση του δημάρχου, τριγυρνώντας με νοικιασμένα βαν και αρπάζοντας διαδηλωτές, αντιμέτωποι με αυξανόμενα πλήθη εξοργισμένα από την παρουσία τους και με ένα χειροπιαστό λόγο για να εκφράσουν το μίσος τους για τον Τραμπ. Αυτή η κλιμάκωση από τους Ομοσπονδιακούς είχε σαν αποτέλεσμα την αναζωπύρωση του κινήματος σε εθνικό επίπεδο, καθώς η μέρα αλληλεγγύης στο Πόρτλαντ στις 25 Ιουλίου οδήγησε σε ταραχές στην Ατλάντα, όπου και αποκλείστηκε ένα κτίριο του Υπουργείου Εσωτερικής Ασφάλειας, στο Σιάτλ, όπου το εργοτάξιο για μια φυλακή ανηλίκων κάηκε και στο Όκλαντ, όπου συμμετέχοντες διέλυσαν το ομοσπονδιακό κτίριο και έβαλαν φωτιά στην είσοδο του δικαστηρίου της κομητιάς της Alameda, στολίζοντας την με γιρλάντες με γκράφιτι.

Με άλλα λόγια, ο Τραμπ στοχοποίησε την ομοσπονδιακή κυβέρνηση με έναν καινούριο τρόπο. Η διαίρεση των εξουσιών μεταξύ των πολιτειών και της Ουάσιγκτον, εδραιώνει μια αντεπαναστατική “αντιπυρική ζώνη” που λειτουργεί σαν ασπίδα της ομοσπονδιακής κυβέρνησης από αντιαστυνομικά συναισθήματα, αλλά τώρα ο Τραμπ αφαίρεσε αυτή την ασπίδα, επιμένοντας να καταλαβαίνει τις ταραχές ως ένα δημοψήφισμα για την προεδρία του ενώ θα μπορούσε να είχε αφήσει την ασπίδα ανάμεσα στην αστυνομία και την εκτελεστική εξουσία να τον προστατεύσει. Έχει προσπαθήσει να γίνει ιδιοκτήτης των ταραχών όπως έχει λίγο-πολύ προσπαθήσει να αποποιηθεί την εκρηκτική επιδημία του Covid-19, ίσως επειδή τώρα προσανατολίζεται περισσότερο στο να κάνει προεκλογική εκστρατεία παρά να κυβερνά, και λιγότερο στο να κάνει προεκλογική εκστρατεία για να κερδίσει τους αναποφάσιστους ψηφοφόρους από το να δημιουργήσει και να ανταποκριθεί στα τρελά όνειρα μιας αυξανόμενα απογοητευμένης βάσης υποστηρικτών. Έτσι, η ομοσπονδιακή παρέμβαση στο Πόρτλαντ και, στη συνέχεια, σε άλλες πόλεις, ξανατέθηκε ως μια προσπάθεια αντιμετώπισης μια παρατηρούμενης αύξησης στο έγκλημα και ιδιαίτερα των ανθρωποκτονιών, που υποτίθεται ότι παράγεται, σύμφωνα με τα συντηρητικά MME, από τους “ταραξίες” και τη γενική αντιπατοική στάση της στιγμής.

Ο Τραμπ “ομοσπονδιοποίησε” της εξέγερση και έδωσε στις ταραχές κάτι απέναντι στο οποίο να πιέσουν· είναι, όμως, εξίσου τόσο “ελκυστής” όσο και “αποσυσσωρευτής” και ενώ συγκεντροποιεί τον ανταγωνισμό, διαχέει ταυτόχρονα τη λήψη αποφάσεων. Η ανάληψη πρωτόγνωρης εκτελεστικής εξουσίας εκ μέρους του είναι κυρίως ρητορική· του λείπει η ικανότητα να κυβερνά και δεν εμπιστεύεται κανέναν άλλον να το κάνει γι’ αυτόν. Στους λόγους του, *μπορεί να προβλέπει την γέννηση μιας φοβερής νέας τάξης αλλά στα έργα είναι η έκφραση της υπάρχουσας* – ο στόχος του είναι να ξηλώσει την καλωδίωση από τον Λευκό Οίκο, να αδειάσει τα γραφεία της εκτελεστικής εξουσίας, εκτός αυτών της επιβολής του νόμου, και να προκαλέσει ένα χάος τόσο μεγάλο ώστε να μην μπορεί να το καθαρίσει κανείς. Η κατάρρευση, τελικά, στο Κέντρο Ελέγχου Νόσων τον Μάρτιο και τον Απρίλιο, με την αδυναμία του να διανείμει ή να επεξεργαστεί ακόμα και ένα κλάσμα των αναγκαίων ελέγχων, και η ενεργή υπονόμηση των προσπαθειών των πολιτειών να διαχειριστούν την πανδημία, δίνει ένα παράδειγμα. Ένα άλλο μπορεί να βρεθεί στη διάλυση του Ταχυδρομείου των ΗΠΑ (US Post Office), όπου οι περικοπές, από έναν διορισμένο από τον Τραμπ διοικητή, έχουν δημιουργήσει σοβαρές δυσλειτουργίες στην υπηρεσία και μάλιστα μόλις λίγο πριν από τις εκλογές, που σε μεγάλο βαθμό θα γίνουν μέσω ταχυδρομείου, και όταν όλο και περισσότερος κόσμος εξαρτάται από το ταχυδρομείο για τα φάρμακά του και άλλες βασικές προμήθειες. Ο Τραμπ είναι ένας *negator-in-chief*. Θα στείλει την αστυνομία για να υπερασπιστεί τη φήμη του ή για να δημιουργήσει αρνητική δημοσιότητα αλλά έχει περιορισμένη ικανότητα να “τρέξει” μια αντιεξέγερση σε πλήρη ισχύ, κάτι που θα απαιτούσε ικανούς εντεταλμένους και αφοσιωμένο επιτελείο.

Μια συνέπεια του ότι ο Τραμπ έθεσε τις ταραχές σε τροχιά γύρω από τον ίδιο, και η οποία δεν έχει εκτιμηθεί, είναι η βαθμιαία εξαφάνιση της κατάργησης της αστυνομίας και των φυλακών ως αντικειμένων του δημόσιου λόγου, ακόμα κι αν ο κόσμος στον δρόμο παραμένει περισσότερο εστιασμένος σ' αυτά από ποτέ. Όπως ήταν αναμενόμενο, στη διάρκεια της παρέμβασης του Τραμπ στο Πόρτλαντ, οι πολύ “κακοί” Ομοσπονδιακοί απορρόφησαν το μεγαλύτερο μέρος της λαϊκής οργής, ενώ η Αστυνομική διεύθυνση του Πόρτλαντ τη γλίτωσε. Χτυπημένοι από το κύμα σοκ της Μιννεάπολης, κάθε λογής δημοτικοί νομοθέτες, από τη Μιννεσότα και αλλού, υποσχέθηκαν είτε τη σοβαρή μείωση της χρηματοδότησης των αστυνομικών τους τμημάτων είτε ακόμα και τη διάλυσή τους κατά κάποιο τρόπο. Αλλά οι λεπτομέρειες είναι, όπως πάντα, απογοητευτικές, και αν κανείς παρακολουθήσει όλες αυτές τις τοπικές ειδήσεις, αυτές θα αποκάλυπταν το πολύ-πολύ διάφορους δημοτικούς αξιωματούχους να κάνουν πίσω από προηγούμενες διακηρύξεις τους, που τώρα αποκαλύπτονταν ότι ήταν κυρίως “θεατρικές”, μια φοβισμένη αντίδραση μπροστά στις φωνές του επικίνδυνου όχλου, ή μια προσπάθεια να ξαναπλασαριστούν σχέδια λιτότητας, που ήταν ήδη σε αναμονή υλοποίησης ως αποτέλεσμα των συρρικνούμενων εσόδων.

“Κατάργηση της αστυνομίας” και “κατάργηση των φυλακών” είναι πολύ ισχυρά συνθήματα επειδή παρουσιάζουν σαν ένα απλό σλόγκαν αυτό που μπορεί να επιτευχθεί μόνο μέσα από μια πλήρη επαναστατική αναδιοργάνωση της κοινωνίας. *Ο καπιταλισμός απαιτεί την αστυνομία, απαιτεί φυλακές, για να διατηρεί το μεγάλο ψεύδος της ατομικής ιδιοκτησίας* - εντός του καπιταλισμού το καλλίτερο που μπορεί να πάρει κανείς είναι μπάτσοι και φυλακές με ένα άλλο όνομα: ψηφιακά βραχιόλια για το πόδι, drone και ιδιωτικές δυνάμεις ασφαλείας. Τέτοια συνθήματα προσφέρουν το αντίστροφο των λεγόμενων “μεταβατικών αιτημάτων”, που παρουσιάζουν έναν στόχο που μοιάζει ότι θα μπορούσε να είναι εφικτός αλλά δεν είναι, και συνεπώς, σύμφωνα με τη θεωρία, ξεσκεπάζουν το καπιταλιστικό σύστημα ενώ οικοδομούν [ταυτόχρονα] την εξουσία της τάξης. Αντίθετα, αυτά τα συνθήματα παρουσιάζουν αυτό που είναι ξεκάθαρα μαξιμαλιστικές, επαναστατικές δράσεις, προτάσεις που προφανώς δεν έχουν κανέναν παραλήπτη μέσα στην άρχουσα τάξη, που μπορούν να επιτευχθούν μόνο από την κατεδαφιστική μπάλα της προλεταριακής εξέγερσης, σαν να ήταν ένα αίτημα, όπως αυτά για πλήρη απασχόληση, περίθαλψη και τα παρόμοια. Δεν υπάρχει κανείς συλλογισμός, όπως με την μη-ρεφορμιστική μεταρρύθμιση, μόνο μια αντινομία. Αυτό εξηγεί, εν μέρει, πώς η “αποχρηματοδότηση” γίνεται συνώνυμη της κατάργησης – παρουσιάζοντας σαν αίτημα αυτό που δεν είναι, το σύνθημα ζητά να αντικατασταθεί από κάτι που οι άρχουσες τάξεις μπορούν στην πραγματικότητα να κάνουν. Αρκετές οργανώσεις, μερικές από τις οποίες είναι προσανατολισμένες στην κατάργηση, πίεζαν ήδη τις τοπικές και πολιτειακές κυβερνήσεις να μειώσουν τον αριθμό των φυλακισμένων, να κόψουν τη χρηματοδότηση, να αποδυναμώσουν την αστυνομία πριν από την εξέγερση. Η μετάφραση των φωνών στους δρόμους για κατάργηση σε καλέσματα για αποχρηματοδότηση στα δημοτικά συμβούλια, είναι, σε πολλές περιπτώσεις, αποτέλεσμα αυτών των πρότζεκτ και των ομάδων που υπάρχουν από πριν, σε μια θέση διαπραγμάτευσης εκ μέρους αυτών των κινήματων, τα οποία και σε πολλές περιπτώσεις τα καθησυχάζουν σε αντάλλαγμα για τις επιφανειακές παραχωρήσεις που προσφέρονται.

Παρ' όλα αυτά, υπάρχει μια πραγματική εξασθένιση της αστυνομίας, ιδιαίτερα σε πόλεις με πλειοψηφία των Δημοκρατικών, όπου αριστερές-φιλελεύθερες κυβερνήσεις έχουν προχωρήσει στον περιορισμό των εξουσιών της αστυνομίας μπροστά στη λαϊκή οργή, όπως στο Πόρτλαντ, στη Μιννεάπολη ή στο Όκλαντ. Αυτοί οι περιορισμοί είναι συνήθως επιφανειακοί ή αναποτελεσματικοί αλλά μπορεί να επηρεάσουν το ηθικό της αστυνομίας, κάτι που μπορεί, με τη σειρά του, να έχει μεγαλύτερη συμβολή στον περιορισμό της αστυνομικής βίας από τις περικοπές των προϋπολογισμών. Η αστυνομία λέει, μέσω των εκπροσώπων της, ότι αυτά τα κινήματα κάνουν λιγότερο πιθανό για τους αστυνομικούς να συλλαμβάνουν ή να χτυπάνε κόσμο επειδή φοβούνται ότι μπορεί να μπουν σε παύση, να απολυθούν ή να διωχθούν ποινικά. Μόνο να ελπίζει μπορεί κανείς ότι αυτό είναι αλήθεια, κρατώντας στο μυαλό του ότι είναι προς όφελος της αστυνομίας και του κόμματος της “τάξης” να κάνει υπερβολικές αναφορές για την εγκληματικότητα, να παροξύνει τους φόβους προσωρινά, όπως ακριβώς είναι προς όφελος των προλετάρων να εκμεταλλεύονται τις αδυναμίες της αστυνομίας.

Θα χρειαστούν περισσότερα καμμένα αστυνομικά τμήματα πριν μια τέτοια αποδυνάμωση γίνει χειροπιαστή. Δεν υπάρχει καμμία έλλειψη κατεπείγοντος. Στις κρατικές φυλακές του San Quentin, δέκα μίλια μακριά, τόπο της πρώτης οργάνωσης στις φυλακές του κόμματος των Μαύρων Πανθήρων, που ιδρύθηκε από τον George Jackson, δυο χιλιάδες φυλακισμένοι ελέγχθηκαν θετικοί στον Covid-19 και 25 πέθαναν. Τώρα ξεδιπλώνεται ο μακρύτερος και πιο ζεστός Αύγουστος από ποτέ, καθώς δήμαρχοι και κυβερνήτες πολιτειών απρόθυμα επιβάλλουν μέτρα για ένα δεύτερο lockdown, καταρρίπτοντας την ανάκαμψη για την οποία πολλοί ήλπιζαν και οδηγώντας δεκάδες χιλιάδες επιχειρηματίες σε κλείσιμο για τα καλά. Ενώ η οικονομία των ΗΠΑ, έχοντας πέσει στην άβυσσο τον Μάρτιο και τον Απρίλιο, είχε προσθέσει περισσότερες θέσεις εργασίας τον Μάιο και τον Ιούνιο από αυτές που είχαν χαθεί, πολλές από αυτές τώρα θα χαθούν για τα καλά και οι πιο πρόσφατες αναφορές για τον Αύγουστο δείχνουν και πάλι αύξηση των εβδομαδιαίων επιδομάτων ανεργίας, περισσότερα από ένα εκατομμύριο. Οι ενέργειες της άρχουσας τάξης δεν είναι πλέον κατανοητές υπό την προοπτική οποιασδήποτε μακροπρόθεσμης στρατηγικής στόχευσης και τώρα εδώ, εκεί και παντού πρακτικά προκαλούν τον πληθυσμό στο να εξεγερθεί. Ίσως κάποιοι δεν βλέπουν κανένα άλλο μέλλον πέρα από το “οχυρό” που μπορούν να εξασφαλίσουν απέναντι στην κατάρρευση. Ίσως έτσι να μοιάζει απλά η εξασθένιση της ικανότητας για συλλογική δράση της άρχουσας τάξης – σαν να οδεύει στο παραθεριστικό συγκρότημα ενώ η όποια ασφάλεια απέναντι στην ανεργία για τους φτωχούς λήγει και ενώ τι ιικό φορτίο αυξάνεται εκθετικά σε δεκάδες μητροπολιτικές περιοχές.

Η απόδεδειγμένη ανθεκτικότητα των Ηνωμένων Πολιτειών, και της μεταπολεμικής οικονομικής τάξης την οποία έχουν εποπτεύσει, θα έπρεπε να προτρέπει όσους ανυπομονούν να υπογράψουν το πιστοποιητικό θανάτου τους να είναι προσεκτικοί. Αλλά τα σημάδια και τα σύμβολα του Εμφυλίου Πολέμου, που τώρα στροβιλίζονται στους δρόμους, επιβεβαιώνουν μια θέση που πρώτος ξεκαθάρισε ο W.E.B. Du Bois, στο βιβλίο του *Black Reconstruction in America*, θέση που τώρα πρέπει να την εκλαμβάνουμε ως αξίωμα: *ότι η εξέγερση των μαύρων, πρώτα ενάντια στη σκλαβιά, και η μετέπειτα ζωή και επέκτασή της, κείται στη ρίζα κάθε προλεταριακού ή εργατικού επιτεύγματος στις Ηνωμένες Πολιτείες.* Η ήττα της Ανοικοδόμησης στον Νότο, που για τον Du Bois θα μπορούσε ίσως να ήταν η βάση για το ξεπέρασμα του αμερικάνικου καπιταλισμού, δεν ανήκει στο παρελθόν αλλά πρέπει να σταθεί κανείς απέναντί της, ξανά και ξανά, σε κάθε κύκλο αγώνων, μέχρι που το έργο της χειραφέτησης να ολοκληρωθεί και να μην έχουν απομείνει αστυνομικά τμήματα. Αυτό είναι το καθήκον στο οποίο καλεί η εξέγερση για τον George Floyd, μετασχηματίζοντας μια χωρίς προηγούμενο κρίση της οικονομίας και της δημόσιας υγείας σε μια πολιτική κρίση, καλώντας τα πνεύματα των γενιών σε ένα ξεκαθάρισμα που έχει καθυστερήσει εδώ και πολύ καιρό.